

ALTER EGO

Друге "Я"

4(22), жовтень, 2002 рік

спецвипуск

МИ ВІДБУЛИСЯ!

Уже далекий 92-ий подарував світові нову школу - Кисво-Могилянський колегіум. Школа виросла - від 30 до 700 учнів (ого!). Школа змужніла - перші колегіанти вже ось-ось стануть бакалаврами. Школу знають - вже не лише Радянський (був такий) і Ватутінський (тепер - Деснянський) райони Кисва - про нас чули на всіх континентах (крім Африки, хоча чому б і ні?). Одним словом, що вам сказати, пощастило світові з нами. Нас звинуватять у нескромності? Ювілярам можна.

Ви тримаєте у руках спецвипуск газети КМК. Знайдіть у ньому себе, своїх однокласників, старших колег, вчителів. Наш POSTER причепіть на видному місці вдома. Розкажіть про Колегіум своїм друзям. Нехай у цьому номері ми свідомо уникли конфліктних матеріалів - дозвольте хоча б на період свята залишити проблеми (ми не приховуємо, що не все так сталося, як гадалося).

Hot-line! У Колегіумі вже дві газети - і ми вітаємо наших колег із журналістського цеху! Бажаючи

здорової конкуренції, сподіваємось на співпрацю.

Шлемо усім читачам привітання з нагоди спільного свята! Щоб і у вас, і у нас:

- було побільше гарного настрою;
- було поменше розчарувань і тривоги;
- успіхи друзів зігривали, а не викликали заздрість;
- невдачі траплялись лише у вигляді непередбачених Гідрометцентром опадів;
- все було ГАРАЗД!!!

Любимо вас, чекаємо на вас, дякуємо вам! До зустрічі!

пан Анатолій Паламарчук

У ТЕМУ Рівно п'ять років назад, на святкуванні п'ятиріччя КМК. На фото: святковий торт. Смакота!

ALTER EGO, Друге "Я"

4(22), жовтень, 2002 рік

1

Вперед у минуле?

Віковічна мрія (тривалістю 3 роки) здійснилась. Києво-Могилянський колегіум потрапив на Всеукраїнський фестиваль юних пожежних (чи пожежників, за новим правописом). Можна пригадати кілограми витрачених нервів, тонни переробленого тютюну (приховувати безглуздо), сотні астрономічних годин, пропущених дітьми (просимо вибачення у викладачів!). Можна додати дитячі мрії про найкращий в Україні табір колишнього союznego значення (від "Радянський Союз"). Одним словом, їхалося нам з надією на...

Якщо передавати загальне враження загальною фразою, виjde, що ВСЕ від "Радянський Союз" і залишилося. Дорогий читачу! Дозволю собі нагадати ще раз про почуття до Колегіуму. Все величне пізнається на відстані, і це не порожні слова. Слава Богу, що у нас є такий навчальний заклад (нехай не ображаються інші), в

якому тебе не ПРИМУШУЮТЬ, не ЗОМБУЮТЬ, не РІВНЯЮТЬ (краще - НІВЕЛЮЮТЬ). Зачепило, що дорослих хотіли теж пошикувати, зовсім не від слова "шикарно". І зачепило серйозно.

Справжня кунсткамера, в якій ми побачили, як вирощуються "Механічні апельсини". Під кінець зміни вони вміють ходити "в строю", дружно вигавкючи "Чіка-бум" і т. ін., по-роботськи вимахуючи руками з першими акордами пісень про вожатих, дружини, загони, табори. Яка лексика!!! Одного такого динозавра, що провів, певне, усе дитинство з рукою "Завжди готовий" і переріс у керівника того ж табору, ми навіть скуштували. Звичайно, дай Боже йому і подібним здоров'я і безхмарного неба...

Зовсім іншу сторону медальйона представляє організація і проведення самого фестивалю. Ми, колегіанти, ЩИРО співчували команді "Бомба" зі школи 258 Дніпровського району. Бідолаги, окрім "затишного" перебування у райському куточку, мусили ще репетирувати і виступати у так званому шоу.

ALTER EGO, Друге 'Я'

4(22), жовтень, 2002 рік

Ми не маємо претензій особисто до членів журі. Не винні (хто - впишіть на свій смак). Теж залишок минувшини, естетично цікаве поняття "літературно-музична композиція" (ЛМК) - термін цей ніхто не взявся розтлумачити нам, чужим гостям на "етом праздніке щастлівого дѣтства". Наприклад, колегіум вже три роки поспіль бере участь у міському фіналі фестивалю ДЮП. Хто має справу з розважальними програмами, має уяву, як можна кавеенити весь час на однакову тему. Особисто я не бачив жодного КВК на однакову тему. Але, при цьому втулити в одну ЛМК і трагедію в Чорнобилі, і "танець вогню", і "шутки" про пожежу та роботу пожежних і т.ін., на нашу думку, було б якщо не еkleктикою, то, принаймні, нашвидкуруч звареним вінегретом. Вибачте за києвоманію, але навіть не хотілося б порівнювати два фестивалі - Всеукраїнський і київський, на якому навіть глядачів було чи не вдсятеро більше, ніж у "Молодій гвардії". А там і під час фестивалю відпочивало достатньо дітей, щоб показати їм не лише пісеньки-віршики про "лагерь родной".

Я не знаю напевне, але років десь зо двадцять або й тридцять тому, до "Молодої гвардії" з Києва приїхало якесь ... і справило на місцевих ТАКЕ враження, якого вони не можуть забути й досі. Бо як інакше пояснити ставлення до всієї нашої команди? Щоправда, навіть наша поїздка відбулася вже понад місяць тому, все погане забувається. Залишаються теплі спогади від спілкування з дніпровцями, з пожежними Києва. Принагідно хочу висловити подяку Леоніду Петровичу Телятникові, Олександрю Музиченьку, Наталці Бистрій і Антоніні Сотниченко за тісну співпрацю.

пан Анатолій Паламарчук (шеф-кухар), вересень 2001

N. N.

Я дуже люблю колегіум. І коли мене запитують, що ж такого є в тому колегіумі, я відповідаю - діти. І не тільки тому, що вони в нас дуже розумні і колегіум дає їм суперзнання. Звичайно, ні. Насамперед тому, що наші діти - думаючі особистості. Вони мають власну думку, вміють її аргументувати і разом з цим вміють слухати і поважають думку інших, мають своє бачення ситуації, свої варіанти вирішення проблем.

Я досить-таки багато поїздила з нашими дітьми. В поїздках траплялось усяке. Але щоразу я з гордістю відзначала, що наші колегіанти поводять себе в різних ситуаціях досить по-дорослому, з'ясовують якісь питання, легко знайомляться з однолітками.

Кілька років тому ми з групою наших учнів їздили в "Артек". Це була наша перша поїздка. Коли ми приїхали, то зрозуміли, що потрапили в звичайний піонерський табір, де всі ходять в однаковій формі, живуть за певним порядком і винятків ні для кого нема. Вихід, який придумали діти,

був для мене несподіваним. Ми почали спілкуватися виключно українською. На нас звертали увагу, просили іноді перекласти. Коли ми їхали в автобусі, діти на весь салон кричали: "Пані Олено, подивіться ліворуч...", водій глузливо подивився і запитав: "Западна Україна?" - "Ні, ми з Києва", - переконували ми водія. То чому щось не те в колегумі? Чому в рідній школі наші діти більшістю спілкуються лише російською? Бо вчителі теж так роблять. Розумію. Важливий аргумент. І не збираюсь виправдовувати вчителів і себе в тому числі. Так, ми росли в радянській час, так, російська мова була для нас "языком дружбы" і т. д. Але чому, маючи в колегумі рівні права, не почати вчити вчителів? Чому не почати спокійно робити їм зауваження, коли ви чуєте від них російську мову? Але, на мій погляд, проблема в іншому. Скажіть, скільки процентів колегіантів переймаються цією проблемою? Простіше звинувачувати. Згодна. А діяти?

Не можна розказувати те, в що не віриш. Згодна. Проводити у роки в залежності від свого психологічного стану? Ну, коли у вчителя гарний настрій то, напевно, можна. Учням це подобається. Коли поганий - то не можна, бо учням це не подобається. Згодна. А може спробувати просто поговорити з учителем. Може, обговорення учнями і вчителями один одного краще спробувати перетворити на конструктивний діалог, при умові, що його мета - не звинувачувати один одного, а спробувати зрозуміти і знайти вихід.

Передчуваю вигуки: "Спробуй поговори. Потім ставлення вчителя буде ще гіршим." Напевно. Але якщо боятися і нічого не робити, все залишиться, як і було. А може, продумати спільну програму шкільного самоврядування і адміністрації по захисту учнів від поганого ставлення вчителів.

І взагалі, повірити в те, що до нас ставляться так, як ми самі дозволяємо, щоб до нас ставились. Відчути себе не тільки учнями, зобов'язаними слухати і виконувати все, що скаже вчитель, а повноправними творцями колегіуму, здатними свідомо виконувати те, що скаже вчитель, або заперечувати. Знову ж таки свідомо (з аргументами).

Щоб завра не було так, як сьогодні. Щоб знайти оте "щось не те". І вихід буде знайдений. Я впевнена, лише за умови щирого бажання. Мені дуже хотілося б, щоб це бажання було насамперед в учнів. Бо це ваша школа. Вас обов'язково підтримають.

Просто виникає питання: "А чи потрібно все це?" І от коли в учнів з'явиться відповідь, тоді буде результат. Адже ваше життя в школі не може, на жаль, бути потрібне комусь більше, ніж вам.

P.S. Не хочеться нікого ні з ким порівнювати. Але коли я потрапила в колегум, найстаршими були учні 5-ого класу - 1-й випуск. Мені тоді здалося, що я не в школі, а в студентській аудиторії, яка свідомо робить свій вибір, робить зауваження, знає чого хоче. **І радіє життю.** Адже бути задоволеним життям - це наука. І її можна засвоїти лише при бажанні бути задоволеним життям.

пані Олена Запальська, травень 2002

"Уроки з уроків" (або проблеми, які виникають найчастіше)

У
Р
О
К

... Починається звичайний шкільний день, попереду проблеми, ну і навіщо вони вам потрібні?... Треба навчитись долати їх з найменшими нервами... навчимося!?

Підемо на урок, ось він уже і почався, вчитель увійшов у клас, привітався, відкрив журнал і викликав... вас! Робити нічого, ви встаєте, кидаєте останній погляд у підручник - і до дошки... Хто цього не робив, чий язик не плів підступне "е - е - е" чи нудне "ну-у". А що в цей час у вас в голові? Ланцюг висновків: вчитель викликав, щоб поставити оцінку, ви відповідаєте, щоб одержати оцінку. Якщо мислити таким чином, то "е" та "ну" не здолати ніколи. Спробуємо міркувати інакше: по-перше, вчитель перевіряє, як ми готувались до уроку, чи не забули про його, вчителеве, існування, коли допізна сиділи вчора за комп'ютером, він чітко знає, що ми всі, навіть круглі відмінники, потребуємо регулярного контролю, така вже людська натура. Чим частіше нас питають, тим краще ми усвідомлюємо те, що вивчили вдома. По-друге: відповідь перед класом - це і самооцінка, тому-то ми ображаємось, коли нас довго не викликають. Всю інформацію про якість нашої роботи та підготовки ми отримуємо від учителя, у цьому полягає одна з особливостей школи, і якщо нас не викликають - робота здається незавершеною. І, по-третє, саме під час відповіді вдосконалюється вміння правильно говорити і швидко логічно мислити, не випадково від нас вимагають повної відповіді:

- На яке питання відповідає іменник?
- Хто? Що?

А вчителю, як нам здається, мало, і він вимагає: "Дайте повну відповідь...", і ви чи я, зітхаючи, починаєте: "Іменник - це частина мови...", а самі собі думаєте "знущається, адже і так було правильно", але вчитель не знущається, він просто вас вчить послідовності і правильності.

На перший погляд, це не має аніякого сенсу, але якщо згадати, як часто, знаючи правильну відповідь, не можеш її дати і допомагаєш собі руками, мімікою і, звичайно ж, традиційнм "е - е - е", "ну-у-у", то починаєш розуміти вимоги вчителя і їхню необхідність. Отже, найліпший спосіб боротьби із бур'яном - не дати йому вирости, і тому перший урок з уроків: "Намагайся давати повні, розширені відповіді, не чекаючи, поки вчитель тобі нагадає".

1-й урок дав Богдан Ковальчук, 3х, жовтень 2002

був для мене несподіваним. Ми почали спілкуватися виключно українською. На нас звертали увагу, просили іноді перекласти. Коли ми їхали в автобусі, діти на весь салон кричали: "Пані Олено, подивіться ліворуч...", водій глузливо подивився і запитав: "Западна Україна?" - "Ні, ми з Києва", - переконували ми водія. То чому щось не те в колегіїмі? Чому в рідній школі наші діти більшістю спілкуються лише російською? Бо вчителі теж так роблять. Розумію. Важливий аргумент. І не збираюся виправдовувати вчителів і себе в тому числі. Так, ми росли в радянський час, так, російська мова була для нас "язиком дружбы" і т. д. Але чому, маючи в колегіїмі рівні права, не почати вчити вчителів? Чому не почати спокійно робити їм зауваження, коли ви чуєте від них російську мову? Але, на мій погляд, проблема в іншому. Скажіть, скільки процентів колегіантів переймаються цією проблемою? Простіше звинувачувати. Згодна. А діяти?

Не можна розказувати те, в що не віриш. Згодна. Проводити у роки в залежності від свого психологічного стану? Ну, коли у вчителя гарний настрій то, напевно, можна. Учням це подобається. Коли поганий - то не можна, бо учням це не подобається. Згодна. А може спробувати просто поговорити з учителем. Може, обговорення учнями і вчителями один одного краще спробувати перетворити на конструктивний діалог, при умові, що його мета - не звинувачувати один одного, а спробувати зрозуміти і знайти вихід.

Передчуваю вигуки: "Спробуй поговори. Потім ставлення вчителя буде ще гіршим." Напевно. Але якщо боятися і нічого не робити, все залишиться, як і було. А може, продумати спільну програму шкільного самоврядування і адміністрації по захисту учнів від поганого ставлення вчителів.

І взагалі, повірити в те, що до нас ставляться так, як ми самі дозволяємо, щоб до нас ставились. Відчути себе не тільки учнями, зобов'язаними слухати і виконувати все, що скаже вчитель, а повноправними творцями колегіїмі, здатними **свідомо** виконувати те, що скаже вчитель, або заперечувати. Знову ж таки свідомо (з аргументами).

Щоб завтра не було так, як сьогодні. Щоб знайти оте "щось не те". І вихід буде знайдений, я впевнена, лише за умови щирого бажання. Мені дуже хотілося б, щоб це бажання було насамперед в учнів. Бо це ваша школа. Вас обов'язково підтримають.

Просто виникає питання: "А чи потрібно все це?" І от коли в учнів з'явиться відповідь, тоді буде результат. Адже ваше життя в школі не може, на жаль, бути потрібне комусь більше, ніж вам.

P.S. Не хочеться нікого ні з ким порівнювати. Але коли я потрапила в колегіїмі, найстаршими були учні 5-ого класу - 1-й випуск. Мені тоді здалося, що я не в школі, а в студентській аудиторії, яка свідомо робить свій вибір, робить зауваження, знає чого хоче. **І радіє життю.** Адже бути задоволеним життям - це наука. І її можна засвоїти лише при бажанні бути задоволеним життям.

пані Олена Запальська, травень 2002

"Уроки з уроків" (або проблеми, які виникають найчастіше)

... Починається звичайний шкільний день, попереду проблеми, ну і навщо вони вам потрібні?... Треба навчитись долати їх з найменшими нервами... навчимося!

Підемо на урок, ось він уже і почався, вчитель увійшов у клас, привітався, відкрив журнал і викликав... вас! Робити нічого, ви встаєте, кидаєте останній погляд у підручник - і до дошки... Хто цього не робив, чий язик не плів підступне "е - е - е" чи нудне "ну-у". А що в цей час у вас в голові? Ланцюг висновків: вчитель викликав, щоб поставити оцінку, ви відповідаєте, щоб одержати оцінку. Якщо мислити таким чином, то "е" та "ну" не здолати ніколи. Спробуємо міркувати інакше: по-перше, вчитель перевіряє, як ми готувались до уроку, чи не забули про його, вчителеве, існування, коли допізна сиділи вчора за комп'ютером, він чітко знає, що ми всі, навіть круглі відмінники, потребуємо регулярного контролю, така вже людська натура. Чим частіше нас питають, тим краще ми усвідомлюємо те, що вивчили вдома. По-друге: відповідь перед класом - це і самооцінка, тому-то ми ображаємось, коли нас довго не викликають. Всю інформацію про якість нашої роботи та підготовки ми отримуємо від учителя, у цьому і полягає одна з особливостей школи, і якщо нас не викликають - робота здається незавершеною. І, по-третє, саме під час відповіді вдосконалюється вміння правильно говорити і швидко логічно мислити, не випадково від нас вимагають повної відповіді:

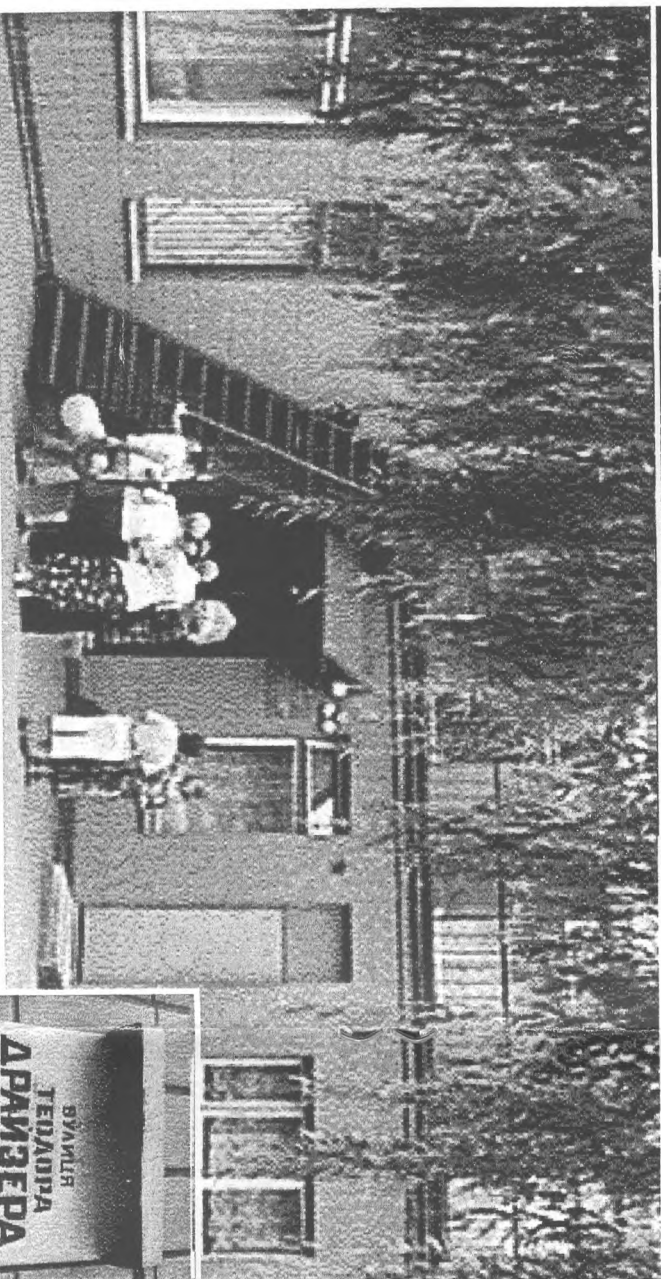
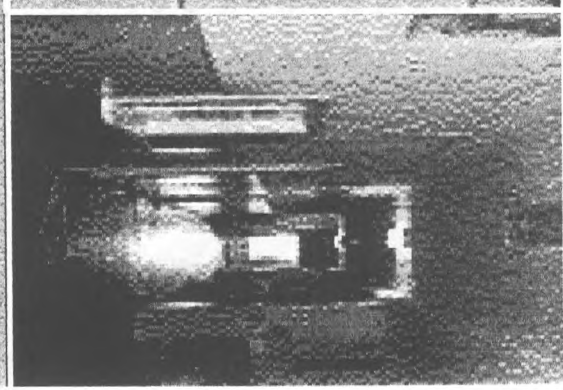
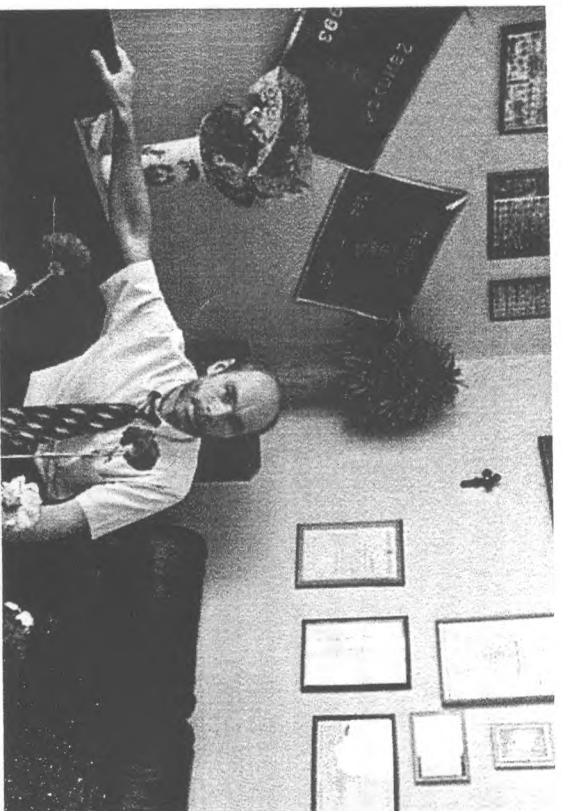
- На яке питання відповідає іменник?

- Хто? Що?

А вчителю, як нам здається, мало, і він вимагає: "Дайте повну відповідь...", і ви чи я, зітхаючи, починаєте: "Іменник - це частина мови...", а самі собі думаєте "знущається, адже і так було правильно", але вчитель не знущається, він просто вас вчить послідовності і правильності.

На перший погляд, це не має аніякого сенсу, але якщо згадати, як часто, знаючи правильну відповідь, не можеш її дати і допомагаєш собі руками, мімікою і, звичайно ж, традиційн "е - е - е", "ну-у-у", то починаєш розуміти вимоги вчителя і їхню необхідність. Отже, найліпший спосіб боротьби із бур'яном - не дати йому вирости, і тому перший урок з уроків: "Намагайся давати повні, розширені відповіді, не чекаючи, поки вчитель тобі нагадає".

1-й урок дав Богдан Ковальчук, 3х, жовтень 2002

Мій Колесійум

Інтерв'ю з VIPerson: вибране

За часи існування нашої рубрики "Інтерв'ю з VIPerson" ми взяли інтерв'ю у багатьох вчителів. У цьому номері наводимо уривки з цих розмов, у яких йдеться про колегіум.

пані Олена Погребицька:

Чи сильно змінився колегіум з того часу, як Ви тут працюєте?

- Звичайно, раніше кількість учнів була набагато меншою.

А зараз, мабуть, стало важче. Коли ми працювали в колегіумі на Чистяківській, то колектив вчителів був маленький, дітей було небагато, одна родина були, якщо можна сказати. І свята були веселішими. Здається, було якось по-домашньому. А тепер дітей більше, діти різні і, звичайно ж, зміни відбулися, вони не могли не відбутися.

- А як щодо змін в дітях?

- І там був відбір діточок, і тут відбір діточок. Діти гарні. Ми (вчителі) стали старшими. Змінюються діти, вони теж стають старшими. Колишніх випускників набирали маленькими діточками з бантиками, з кісками, в коротких штаненятах, а тепер уже студенти другого курсу вузів Києва. Оце і зміни.

- Яка різниця між колегіумом та іншими школами?

- Різниця від інших шкіл дуже велика. Відрізняється в першу чергу тим, що наша школа налаштована саме на дітей. Тут діти для школи, а не школа для дітей.

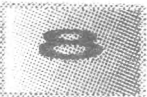
пан Валерій Шторлін:

- Перше запитання, яке вже стало класичним. Чи відрізняється колегіум від інших навчальних закладів?

- Я скажу, що я працював у інших школах і, скажімо так, переходити до іншої не маю особливого бажання. В порівнянні з іншими колегіум виграє за двома умовами: по-перше, тут дуже цікавий і добре відібраний контингент дітей. А по-друге, існує атмосфера взаєморозуміння між вчителями, що утворює більш гарні умови для життя і роботи тут.

- Чи вважаєте Ви, що компактність нашої школи, невелика кількість дітей створює набагато кращі умови, ніж в інших закладах?

- Я переконаний на основі свого власного досвіду і своєї практики спілкування з дітьми і вчителями інших шкіл, що це є обов'язковою умовою тієї якості і стосунків, і знань, які є у цій школі. Тому що тут, на мою думку, відбувається такий взаємозв'язок кількості і якості. Чим більша кількість учнів в школі, тим менш вона герметична і тим більш, скажімо так, відбувається руйнація тісних зв'язків і щирих, відвертих стосунків. Тут стосунки, певною мірою,

наближаються до сімейних, де кожний знає усіх, і усі знають, що про нього дізнаються, якщо він стане поводити себе якимось інакше і не буде вписуватись у загальні етичні чи психологічні норми взаємодії.

- Що втратив і що набув колегіум та його учні, вчителі порівняно з першими роками, коли колегіум ще зароджувався, коли ще не було випускників і коли було набагато менше учнів?

- Я думаю, що це питання, на яке одразу відповісти неможливо. Воно потребує детального дослідження чи якихось окремих міркувань. Єдине, що я можу сказати - це те, що кількість учнів у класі майже не змінилася у порівнянні з кількістю самих класів. І тому загальні умови збереглися. Можна простежити те, що контингент учнів постійно змінюється, і, залежно від цього, якісь класи засвідчують себе більш інтелектуально, інші трохи менше, але я не скажу, що відбувається така, як це інколи хтось зазначає, загальна тенденція до занепаду. Ні, такого немає. Зараз, наприклад, перші класи дівчат і хлопців - це абсолютно цікаві, енергійні, надзвичайно творчі діти.

- Чи Ви вважаєте колегіум "однією великою сім'єю"? Чи є якісь бар'єри до цього, і, якщо є, то, що це за бар'єри?

- Коли ми кажемо про те, що колегіум - це "велика сім'я", то ми вже використовуємо метафору. У цьому зв'язку дозволю собі нагадати таке цікаве спостереження над різним художніми висловами. Будь-яке порівняння - це одна із таких найперших, найпростіших аналітичних фігур. Метафора - це теж якийсь приховане порівняння. Якщо казати про метафору, як про порівняння, то мушу вам доповісти, що будь-яке порівняння шкутильгає. Тобто воно, скоріше, зазначає тенденцію якогось процесу чи явища, ніж абсолютно формалізує його сутність, тобто, сутність цього явища. І тому, коли ми кажемо про те, що наш колегіум є сім'я і ставимо це під сумнів, ми в той же час відповідаємо на це запитання. Це означає, що це було б дуже бажаним, що це є ідеал, але абсолютного збігу життя з образом ідеалу не буває. Ми просто маємо прагнути до цього. Безумовно, існують певні перешкоди для того, щоб ця метафора перетворилася на реальність. Ну, а причини цих перешкод, мабуть, полягають у своєрідності людей, у своєрідності тих особистостей, якими постає кожен з учнів і кожен із учителів. А наш колегіум - занадто велика сім'я для того, щоб бути однією сім'єю в його неметафоричному, а буквальному значенні. Я думаю, що я відповів на це запитання.

пані Тамара Михайленко:

- Яка різниця між КМК та звичайними школами?

- Ви знаєте, слово "звичайний" мені здається трохи невдалим. Я б сказала: "та іншими школами". Взагалі, будь-які прояви зверхності мені неприємні. Вважати себе "незвичайними" навряд чи є підстави! Звичайно, кожна школа має своє обличчя, кожна має чим пишатися, має й свої проблеми. Є якісь відмінності в

програмах, в інтер'єсах, в традиціях, в складах викладачів. Але найголовніше в кожній школі - це діти, а вони скрізь чудові, хоча й різні. Спілкування з ними приносить мені радість, де б я не працювала. Отже суттєвої різниці між школами я не відчуваю. Зробити ж наш колегіум "незвичайним" можемо лише ми разом - єдина сім'я учнів та викладачів - своєю працею, своїм ставленням до людей, до своїх обов'язків, до рідної землі.

- Чи подобаються Вам діти в КМК?

- Я люблю дітей взагалі, і наших особливо, вони подобаються мені щирістю, відвертістю. Але тим болючіше вражають мене іноді прояви недобррозичливості, жорстокості, брутальності. Втім, це, здається, стало прикметою часу. Раніше просто неможливо було побачити, щоб кремезний хлоп сидів, а поруч стояла старенька бабуса. Такого хама просто викинули б з автобуса! А тепер?

пан Тимур Оратовський:

- Ви є одним із фундаторів колегіуму. Чи втілилися всі ідеї у цій школі? Чи це саме те, що хотілося створити?

- Всі ідеї, звичайно втілити неможливо, але принаймі, НАШІ ПРАГНЕННЯ при створенні колегіуму, здається, ми здійснили. Життя - це така штука, яка постійно змушує замислюватися людину, чи все правильно вона робить, чи про реальні справи вона мріяла. Я думаю, життя ще не раз внесе корективи в наші мрії, з одного боку. А з іншого, своєю відданою працею наші вчителі, я впевнений, зроблять так, що все те, про що ми мріяли, буде втілене в життя.

пані Віра Клименко:

- Чи подобається Вам працювати в КМК? Чим?

- Надзвичайно подобається! Чудові діти, які насправді прагнуть вчитися. У звичайній школі працювати взагалі неможливо!

пан Юрій Головін:

- На Вашу думку, колегіум відрізняється від інших шкіл?

- У нас в колегіумі вже сформувались свої традиції, у нас досить сильний склад викладачів, багатьох я вважаю справжніми професіоналами. Школа невелика, і це створює атмосферу певної камерності, затишку. Думаю, що є більша взаємодія між учнями і викладачами, ніж в звичайних школах. А мета може бути тільки одна - виховання людини інтелігентної, сучасної, національно свідомої, українського патріота.

пані Аліна Пастухова:

- На вашу думку, колегіум відрізняється від інших шкіл?

- Звичайно, відрізняється. У нас досить сильний виклацький склад. У нас є мета, заради якої ми створювали колегіум - це виховання національно-свідомої інтелігентної людини, хоча мені здається, що ми зараз переживаємо ту саму проблему, що і все наше суспільство. Мені б дуже не хотілось, щоб ми

перетворились на звичайну школу і забули про ті традиції, які має в собі нести колегіум.

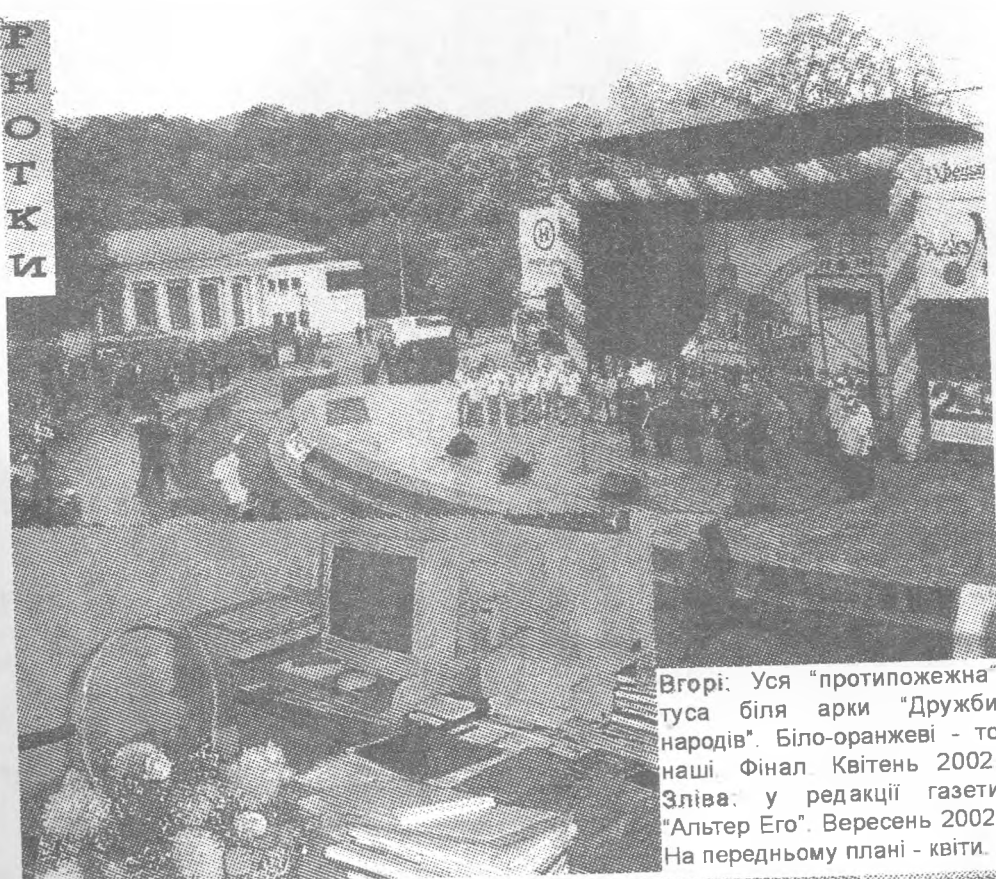
пані Олена Богданова:

- За весь Ваш професійний стаж, що вам найбільше подобається і що б Ви хотіли, щоб подобалося надалі?

- Найбільше мені подобаються діти. Безумовно. Особливо хлопчики. Ну, я звичайно жартую, мені подобаються в однаковій мірі і хлопчики, і дівчатка. І мені подобається те, що переважна більшість все ж таки прагне до знань. І на сьогодні це дуже важливо, тому що сьогоднішні наші учні - це завтра свідомі громадяни і я не уявляю собі Україну без свідомого громадянина, без освіченої свідомої людини.

Уривки з інтерв'ю 1998-2002 рр. підібрав Антон Чорний

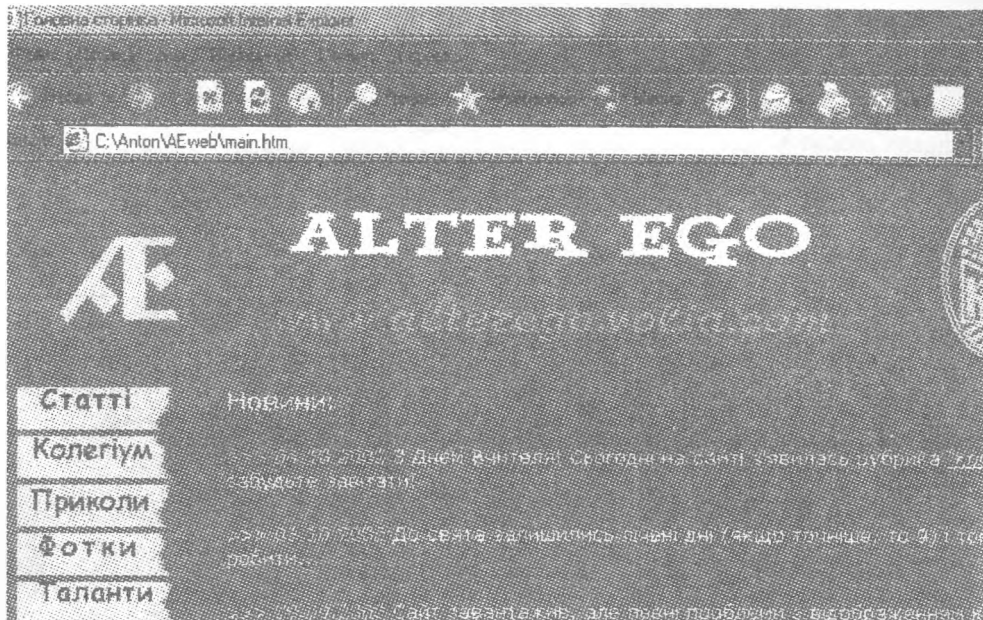
Ф
О
Т
К
И

Вгорі: Уся "протипожежна" туса біля арки "Дружби народів". Біло-оранжеві - то наші Фінал Квітень 2002. Зліва: у редакції газети "Альтер Его". Вересень 2002. На передньому плані - квіти.

www.alterego.volia.com

Нарешті! В Інтернеті з'явилась web-сторінка всеколегіантської газети "Альтер Его". "Тутечки Ви зможете прочитати статті, що друкуються у нашій газеті, переглянути фотки, приколи, дізнатись про редакцію газети. Тож, не вагаючись, УПЕРЕД!". Як кажуть, заходь, не соромся!

УВАГА!

Цей спецвипуск газети "Альтер Его", присвячений десятиріччю гімназії "Києво-Могилянський колегіум", розповсюджується безкоштовно (в смислі, на шару). Тому не дайте себе ошукати!!!

Газета "Альтер Его" - офіційне видання гімназії "Києво-Могилянський колегіум". Зарошуємо до співпраці усіх охочих!

Наша адреса: вул. Драйзера, 9а.

Телефон редакції: 547-13-90.

Газета "Альтер Его" виходить з квітня 1998 року

Головний редактор: Антон Чорний.

Літредактор: пані Олена Погребницька.

Редакційна колегія: Тимур Оратовський,

Віктор Шемчук, Олексій Давидов,

Ірина Рудніченко, Ірина Гольдіна, Дмитро Губатенко,

пан Анатолій Паламарчук (шеф-кухар-редактор).

СПЕЦВИПУСК

12